

**ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ У НАЦІОНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ
МІЖНАРОДНИХ ПРИНЦИПІВ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ОЕСР****THE IMPLEMENTATION IN NATIONAL LEGISLATION
OF INTERNATIONAL PRINCIPLES OF CORPORATE GOVERNANCE OECD**

Курбатова Д.Л., студентка

*Інститут прокуратури і кримінальної юстиції
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

Статтю присвячено дослідженню принципів корпоративного управління, розроблених Організацією економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР). Визначено способи закріплення принципів корпоративного управління в Україні. Вказано зміни у законодавстві, що були прийняті на основі принципів корпоративного управління ОЕСР. Окреслено напрями розвитку системи корпоративного управління.

Ключові слова: принципи корпоративного управління, захист прав акціонерів, Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку.

Статья посвящена исследованию принципов корпоративного управления, разработанных Организацией экономического сотрудничества и развития (ОЭСР). Определены способы закрепления принципов корпоративного управления в Украине. Указаны изменения в законодательстве, которые были приняты на основе принципов корпоративного управления ОЭСР. Определены направления развития системы корпоративного управления.

Ключевые слова: принципы корпоративного управления, защита прав акционеров, Организация экономического сотрудничества и развития (ОЭСР), Национальная комиссия по ценным бумагам и фондовому рынку.

Good corporate governance is not an end in itself. It is a means to support economic efficiency, sustainable growth and financial stability. It facilitates companies' access to capital for long-term investment and helps ensure that shareholders and other stakeholders who contribute to the success of the corporation are treated fairly. During the last decade, corporate governance rules and practices have improved in many countries and companies. But much remains to be done. And today, policy makers and regulators are faced with the important challenge to adapt corporate governance frameworks to rapid changes in both the corporate and financial landscape. Examples of such challenges include the increasing complexity of the investment chain, the changing role of stock exchanges and the emergence of new investors, investment strategies and trading practices. Originally developed by the OECD in 1999, then updated in 2004, the 2015 revision of the Principles of Corporate Governance addresses these and other emerging issues that are increasingly relevant. Building on the expertise and experience of policy makers, regulators, business and other stakeholders from around the world, the Principles provide an indispensable and globally recognised benchmark for assessing and improving corporate governance. The Principles have been adopted as one of the Financial Stability Board's key standards for sound financial systems.

Key words: principles of corporate governance, protection of shareholders' rights, the Organisation for Economic Cooperation and Development (OECD), National Securities and Stock Market Commission.

На сьогодні корпорації виступають основною формою ведення бізнесу. Саме вони є засобом розв'язання різноманітних суспільно-політичних та соціальних питань. З переходом України до ринкової економіки юридичні особи корпоративного типу стали домінуючою формою господарювання. Можна спостерігати підвищення усвідомлення важливості приватних корпорацій для добробуту населення, адже вони створюють робочі місця, забезпечують податкові надходження, створюють величезну кількість товарів та послуг, все більше управляють нашими заощадженнями та гарантують наше пенсійне забезпечення. Зі зростанням ролі приватного сектора в усьому світі також зростає важливість корпоративного управління.

Економіці потрібні економічні структури, ефективні для управління високим рівнем ризику у новій економічній організації. Міжнародні стандарти та принципи спрямовані на подолання таких проблем, вироблення універсальних способів їх регулювання. Принципи корпоративного управління виступають орієнтиром для вдосконалення чинного законодавства та системи корпоративного управління. Це й зумовлює актуальність даного питання, оскільки міжнародні принципи мають на меті допомогти розробникам політики оцінювати та вдосконалювати правові, регуляторні та інституційні основи корпоративного управління з метою підтримки економічної ефективності, сталого розвитку та фінансової стабільності. Формування ОЕСР нових принципів корпоративного управління зумовлює необхідність дослідження їх імплементації у національному законодавстві.

Принципи корпоративного управління досліджували такі науковці, як І.А. Ігнат'єва, Л.О. Птащенко, О.М. Скібіцький, Н.О. Фаріон, Г.Ю. Штерн, О.О. Щокіна та ін.

Вони зверталися до міжнародного та світового досвіду впровадження національних принципів (кодексів) корпоративного управління. Однак у зв'язку із процесами євроінтеграції, що відбуваються у нашій країні, слід переглядати та вдосконалювати власні принципи корпоративного управління.

Метою статті є з'ясувати, які положення Принципів корпоративного управління Організації економічного розвитку і співробітництва 2016 р. знайшли закріплення у вітчизняному законодавстві та визначити напрями розвитку системи корпоративного управління.

Аналізуючи стан нашої епохи, учені зробили висновок про те, що у XIX столітті двигуном економічного розвитку було підприємництво, у XX столітті ним став менеджмент, а у XXI столітті ця функція перейшла до корпоративного управління.

З розвитком корпоративних відносин виникла необхідність врегулювання даних відносин, вироблення стандартів здійснення корпоративного управління. Так, у 1999 році Організацією економічного розвитку і співробітництва вперше були прийняті Принципи корпоративного управління [1]. Вони відразу ж стали авторитетними міжнародними рекомендаціями у сфері корпоративного управління і почали широко використовуватися як країнами-членами, так і країнами, що не є членами ОЕСР. Принципи мають еволюційний характер і тому переглядалися у світлі суттєвих змін обставин. Останній перегляд Принципів ОЕСР відбувся у 2014 – 2015 р. за участі держав G 20, тому й отримав назву «Принципи корпоративного управління G 20/ОЕСР» [2] (далі – Принципи G 20/ОЕСР).

Принципи корпоративного управління G 20/ОЕСР [2] складаються із шести розділів: I. забезпечення основи для

ефективної структури корпоративного управління; II. права акціонерів, рівне ставлення до всіх акціонерів і ключові функції власності; III. інституційні інвестори, ринки цінних паперів та інші посередники; IV. роль зацікавлених осіб у корпоративному управлінні; V. розкриття інформації і прозорість; VI. обов'язки ради директорів.

На підставі зазначених вище принципів розвинути країни світу і ті, що розвиваються розробили власні кодекси корпоративного управління. Україна відноситься до кола тих країн, що впроваджують дані принципи. Як зазначає О.О. Щокіна [3, с. 227], можна виокремити декілька способів впливу Принципів G 20/ОЕСР на регулювання корпоративних відносин в Україні, а саме: закріплення певних стандартів в імперативних нормах корпоративного законодавства України; розроблення і прийняття вітчизняних стандартів корпоративного управління НКЦПФР; включення стандартів корпоративного управління G 20/ОЕСР у локальні нормативні акти корпорацій – статуту, принципи (кодекси) корпоративного управління, положення тощо.

Так, 11 грудня 2003 року Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку (ДКЦПФР) рішенням № 571 затвердила Принципи корпоративного управління [4]. Дане рішення було прийнято на виконання Указу Президента України «Про заходи щодо розвитку корпоративного управління в акціонерних товариствах» від 21 березня 2002 року № 280/2002 (280/2002). Однак, зважаючи на еволюційний характер такого документу, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку (НКЦПФР) рішенням від 22 липня 2014 року № 955 затвердила нові Принципи корпоративного управління. Відповідно до п. 5 даного рішення [5], принципи корпоративного управління адресовані насамперед тим українським підприємствам, яким потрібні інвестиції і які готові для їх залучення відповідати найвищим стандартам корпоративного управління. Потенційно – це публічні акціонерні товариства, акції яких купуються та продаються на організованому фондовому ринку (фондових біржах). Разом з тим документ містить універсальні принципи та рекомендації щодо ефективного управління товариством. Тому його положення можуть застосовувати як акціонерні товариства, так і інші види товариств у частині, яка відповідає нормам чинного законодавства, що регулює їх діяльність, у тому числі професійні учасники фондового ринку та учасники небанківських фінансових груп, інвестори, товариства та інші сторони, що відіграють певну роль у процесі формування належного корпоративного управління [5].

Крім того, Рішенням Правління Національного банку України від 18 червня 2015 року № 391 була затверджена Комплексна програма розвитку фінансового сектору України до 2020 року [6]. Для досягнення мети даної програми та реалізації завдань, закріплена необхідність перегляду і внесення змін до деяких законів і нормативно-правових актів України та імплементувати акти законодавства ЄС відповідно до Угоди про асоціацію між Україною та ЄС. Так, зокрема, серед заходів Програми є підвищення рівня корпоративного управління учасників фінансового сектору, підвищення стандартів розкриття інформації в інтересах споживачів та інвесторів фінансового сектору, підвищення ефективності системи реалізації прав інвесторів фінансового сектору.

Відповідно до п. «с» ч. 1 ст. 387 Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [7], визнаючи важливість комплексного застосування ефективних правил та методик у сферах законодавства щодо заснування та діяльності компаній, корпоративного управління, а також щодо бухгалтерського обліку та аудиту, з метою створення повноцінно функціонуючої ринкової економіки та задля стимулювання торгівлі, Сторони домовилися співробітни-

чати з питань подальшого розвитку політики корпоративного управління відповідно до міжнародних стандартів, а також поступового наближення до правил та рекомендацій ЄС у цій сфері згідно з Додатком XXXVI до цієї Угоди.

Враховуючи успішне застосування принципів корпоративного управління ОЕСР у багатьох країнах та курс на гармонізацію національного законодавства із законодавством Європейського Союзу, зумовленим підписанням Угоди про асоціацію між Україною та ЄС, Верховною Радою України було прийнято суттєві зміни до Закону України «Про акціонерні товариства».

Основні зміни були пов'язані з прийняттям Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення рівня корпоративного управління в акціонерних товариствах» від 23 березня 2017 року (зі змінами) [8] та Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення ведення бізнесу та залучення інвестицій емітентами цінних паперів» від 16 листопада 2017 року (зі змінами) [9].

Так, згідно з принципом F розділу II [2] – правочини із пов'язаними сторонами повинні бути схвалені та здійснені таким чином, який дозволяє забезпечити належне вирішення конфліктів інтересів, а також захищає інтереси компанії та її акціонерів, були внесені зміни до ст. 71 Закону України «Про акціонерні товариства» [10], що називається правочин із заінтересованістю.

Відповідно до п.п. С, D розділу V [2], слід щорічно проводити аудиторські перевірки з використанням незалежного, компетентного і кваліфікованого аудитора відповідно до високоякісних стандартів проведення аудиту, щоб рада директорів і акціонери отримали зовнішнє та об'єктивне підтвердження того, що фінансова звітність об'єктивно відображає фінансовий стан і результати діяльності підприємства у всіх його матеріальних аспектах. Зовнішні аудиторі повинні бути підвітні акціонерам і бути зобов'язані проводити аудит з належною професійною обачністю.

Згідно зі ст. 75 Закону України «Про акціонерне товариство» [10], річна фінансова звітність публічного акціонерного товариства підлягає обов'язковій перевірці незалежним аудитором (аудиторською фірмою). п. 11³ ч. 2 ст. 33 зазначеного закону [10], вказує, що до виключної компетенції загальних зборів АТ належить розгляд висновків зовнішнього аудиту та затвердження заходів за результатами його розгляду.

Згідно з п.п D.6, D.7 розділу VI принципів ОЕСР [2], рада директорів повинна виконувати певні ключові функції, у тому числі:

6. Контролювати і врегульовувати потенційні конфлікти інтересів менеджменту, членів ради директорів і акціонерів, включаючи неналежне використання активів корпорації і зловживання під час укладання угод з пов'язаними сторонами.

7. Забезпечити цілісність систем бухгалтерської та фінансової звітності, включаючи незалежний аудит, а також наявність відповідних систем контролю, зокрема систем управління ризиками, фінансового та операційного контролю, а також дотримання законодавства та відповідних стандартів.

Задля врегулювання потенційних конфліктів інтересів було запроваджено комітет наглядової ради з питань призначень та доповнено Закон України «Про акціонерні товариства» [10] ст. 56¹. Згідно з п. 8 ч. 2 ст. 56¹ Закону [10], до предмета відання комітету наглядової ради з питань призначень належить розроблення та надання наглядовій раді для затвердження правил (кодексу) етичної поведінки посадових осіб органів акціонерного товариства, який, зокрема, регулює питання конфлікту інтересів, конфіденційності, чесного ведення справ, захисту та належного використання активів товариства, дотримання вимог застосовуваного законодавства та внутрішніх нор-

мативних актів, а також необхідність надання наглядовій раді інформації про будь-які відомі факти порушень вимог законодавства або етичних норм. А принцип D.7 [2] знайшов своє закріплення у п. 2 ч. 1 ст. 56³ Закону [10], згідно з яким до предмета відання комітету з питань аудиту щодо організації внутрішнього аудиту належить перегляд не менше одного разу на рік ефективності здійснення внутрішнього аудиту та систем управління ризиками.

Відповідно до принципу E. 2 розділу VI [2], ради директорів повинні розглянути питання щодо створення спеціалізованих комітетів, покликаних надати підтримку всій раді директорів у виконанні її функцій, особливо щодо аудиту, а також у залежності від розміру компанії та профілю ризиків і відносно управління ризиками та виплати винагороди. Коли комітети ради директорів будуть створені, їх повноваження, склад і регламент повинні бути чітко визначені і розкриті радою директорів. Задля забезпечення виконання даного принципу Закон України «Про акціонерні товариства» [10] було доповнено ст.ст. 56¹, 56², 56³, які передбачають утворення спеціалізованих комітетів, завданням яких є надання підтримки раді у виконанні її функцій. Мова йде про комітет наглядової ради з питань призначень, комітет наглядової ради з винагород, комітет наглядової ради з питань аудиту.

Крім того, відповідно до ст. 56 ЗУ «Про акціонерні товариства» [10], наглядова рада акціонерного товариства може утворювати постійні чи тимчасові комітети з-поміж її членів для попереднього вивчення і підготовки до розгляду на засіданні питань, що належать до компетенції наглядової ради. У публічному акціонерному товаристві та акціонерному товаристві, у статутному капіталі якого понад 50 відсотків акцій (часток, паїв) належить державі, а також акціонерному товаристві, 50 і більше відсотків акцій (часток, паїв) якого знаходяться у статутних капіталах господарських товариств, частка держави в яких становить 100 відсотків, обов'язково утворюється комітет з питань аудиту, комітет з питань визначення винагороди посадовим особам товариства і комітет з питань призначень. При цьому комітет з винагород та комітет з питань призначень можуть бути об'єднані. Комітет з питань аудиту, комітет з винагород і комітет з питань призначень очолюють члени наглядової ради товариства, які є незалежними директорами. Більшість членів зазначених комітетів повинні становити незалежні директори. З метою забезпечення діяльності комітету з питань аудиту наглядова рада може прийняти рішення щодо запровадження у товаристві посади внутрішнього аудитора (створення служби внутрішнього аудиту). Внутрішній аудитор (служба внутрішнього аудиту) призначається наглядовою радою і є підпорядкованим та підзвітним безпосередньо члену наглядової ради – голові комітету з питань аудиту. Комітети наглядової ради виконують обов'язки відповідно до свого предмета відання та у визначеному наглядовою радою порядку доповідають їй про результати своєї діяльності не менше одного разу на рік, крім комітету з питань аудиту, який повинен доповідати не менше одного разу на шість місяців. Звіт комітету з питань аудиту повинен також містити інформацію

про наявність зауважень щодо незалежності проведення зовнішнього аудиту.

Також передбачено посаду корпоративного секретаря, яким згідно з ч. 7 ст. 56 Закону [10] є особа, яка відповідає за взаємодію акціонерного товариства з акціонерами та/або інвесторами. Корпоративний секретар обирається наглядовою радою за пропозицією голови наглядової ради.

Принцип F розділу VI [2] знайшов своє втілення у ч. 4 ст. 52 Закону України «Про акціонерні товариства» [10], за яким посадові особи органів акціонерного товариства забезпечують членам наглядової ради доступ до інформації у межах, передбачених Законом та статутом товариства. Крім того, у ч. 2 ст. 75 Закону [10] закріплено обов'язок посадових осіб товариства забезпечити доступ незалежного аудитора (аудиторської фірми) до всіх документів, необхідних для перевірки результатів фінансово-господарської діяльності товариства.

Таким чином, законодавець пішов не шляхом закріплення положень Принципів G 20/OECP у рекомендаційних актах, таких як Принципи НКЦПФР, а безпосередньо імплементував їх у Законі України «Про акціонерні товариства». Однак потрібно враховувати еволюційні процеси у сфері корпоративного управління та проводити роботу щодо вдосконалення регулювання таких процесів.

Так, структура корпоративного управління повинна стимулювати все більш широке використання інформаційних технологій у процесі голосування, включаючи захищене електронне голосування в усіх публічних компаніях, використання електронного заочного голосування, включаючи напрямки електронних матеріалів і надійні системи підтвердження голосів. Також необхідно усунути перешкоди для транскордонного голосування. Так, потрібно чітко визначити, хто має право контролювати голоси у транскордонних ситуаціях і спростувати депозитарний ланцюг, де це необхідно. Більше того, терміни для повідомлення повинні забезпечувати іноземним інвесторам рівні з національними інвесторами можливості щодо реалізації своїх функцій власника. Для подальшого полегшення голосування іноземними інвесторами необхідно передбачити можливість допуску до участі у зборах акціонерів за допомогою електронних засобів на недискримінаційній основі.

Акціонери повинні мати можливість викласти свою точку зору щодо політики винагороди членів ради директорів і/або ключових керівних осіб у компанії, у залежності від обставин. Акціонерам, включаючи інституційних акціонерів, повинна бути надана можливість консультуватися один з одним з питань, що стосуються їх основних прав акціонерів, як це визначено у Принципах, за деякими винятками з метою запобігання зловживань.

Закріплення міжнародних стандартів і принципів корпоративного управління у законодавстві України та їх дотримання, створення механізмів здійснення такого управління є обов'язковою вимогою інвесторів до потенційних партнерів, лістингу на фондових біржах. Тим самим це сприяє збільшенню прибутків корпорацій, залученню іноземних інвестицій, що у свою чергу зумовлюють процвітання економіки держави.

ЛІТЕРАТУРА

1. Принципи корпоративного управління ОЕСР (OECD Principles of Corporate Governance). Paris, France, 1999. URL: <https://bank.gov.ua/doccatalog/document;jsessionid=C2F00EA9AD4E1D7D63B780A5B48B8F77?id=36989> (дата звернення: 12.11.2018).
2. Принципы корпоративного управления G20/OЭСР. Paris, France, 2016. URL: dx.doi.org/10.1787/9789264252035-ru (дата звернення: 12.11.2018).
3. Щокіна О.О. Вплив принципів корпоративного управління G 20/OECP 2015 на регулювання корпоративних відносин в Україні. EASTERN EUROPEAN STUDIES: ECONOMICS, EDUCATION AND LAW: Proceedings of the International Scientific Conference. Vol. II. (Burgas, BULGARIA, June 7-8, 2018). Burgas, BULGARIA, 2018. С. 224-227.
4. Про затвердження Принципів корпоративного управління: Рішення Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 11.12.2003 № 571 / База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr571312-03> (дата звернення: 12.11.2018).
5. Про затвердження Принципів корпоративного управління: Рішення Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку України від 22.07.2014 № 955 / База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr955863-14> (дата звернення: 12.11.2018).

6. Про внесення змін до постанови Правління Національного банку України від 18 червня 2015 року № 391 та Комплексної програми розвитку фінансового сектору України до 2020 року: Рішення Правління НБУ від 16.01.2017 № 28-рш / База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/vr028500-17#n15> (дата звернення: 12.11.2018).

7. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, підписана 27.06.2014 / База даних «Законодавство України» URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011 (дата звернення: 12.11.2018).

8. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення рівня корпоративного управління в акціонерних товариствах: Закон України від 23.03.2017 № 1983-VIII / Верховна рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1983-19> (дата звернення: 12.11.2018).

9. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення ведення бізнесу та залучення інвестицій емітентами цінних паперів: Закон України від 16.11.2017 № 2210-VIII / Верховна рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2210-19> (дата звернення: 11.11.2018).

10. Про акціонерні товариства: Закон України від 17.09.2008 № 514-VI / Верховна рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/514-17> (дата звернення: 12.11.2018).

УДК 341

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

PRIORITY AREAS OF IMPROVEMENT OF FINANCIAL CONTROL SUBJECTS OF BUSINESS

Леонтєва Л.В., к.ю.н., доцент кафедри обліку, оподаткування та міжнародних економічних відносин

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Стаття присвячена розгляду діяльності органів які здійснюють фінансовий контроль в Україні та беруть участь у розбудові дієвої та ефективної системи фінансового контролю у державному секторі, яка повинна базуватись на основоположних принципах та кращих практиках Європейського Союзу, що є вкрай важливим кроком у процесі впровадження реформи управління державними фінансами.

Ключові слова: державний фінансовий контроль, суб'єкти господарювання, законодавство, органи державної влади.

Статья посвящена рассмотрению деятельности органов власти, которые осуществляют контроль в Украине и принимают непосредственное участие в построении действующей эффективной системы финансового контроля в государственном секторе, который должен базироваться на главных принципах и лучших практиках Европейского Союза, что является важным шагом в процессе внедрения реформы управления государственными финансами.

Ключевые слова: государственный финансовый контроль, субъекты хозяйствования, законодательство, органы государственной власти.

The article is devoted to consideration the activities of the agencies exercising financial control in Ukraine and taking part in development of an effective system of financial control in the national sector which should be based on the fundamental principles and best practices of the European Union, which is an important step in the process of introductions of public finance management reform.

Attention is focused on solving of problem issues that hold back or have a negative impact on the development of the financial control system in the country. Also the attention is paid to the real opportunities to ensure effective control over the management and use of state (local) resources at central, regional and local levels by relevant government agencies exercising such control, forming conceptual foundations for the creation and development of a single legislative foundation and regulatory methodological support of the state financial control, calibration of financial control instruments, and the regulation of the functions of control agencies and a clear allocation of appropriate powers and resources between them.

Also, in the article it is determined by which legislative acts state financial control agencies should be guided in their activities namely the Constitution of Ukraine, international contracts of Ukraine, the consent to be bound by the Ukrainian Parliament (Verkhovna Rada), acts by the President of Ukraine and the Cabinet Ministers of Ukraine, other regulatory acts.

Key words: state financial control, business entity, legislation, agencies of state power.

Сучасний стан соціально-економічного розвитку держави характеризується, з одного боку, динамізмом та багатовекторністю процесів розвитку та реформ в усіх сферах суспільного життя загалом та державного управління зокрема, які обумовлені передусім її євроінтеграційними прагненнями. А з другого – складністю реалізації загальнонаціональних завдань і цілей у різних сферах суспільного життя через обмежений обсяг необхідних фінансових ресурсів для задоволення на високому рівні всіх потреб суспільства та соціально-економічного розвитку держави.

У таких умовах особливої актуальності набувають питання щодо підвищення прозорості, підзвітності та ефективності діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання державної і комунальної форми власності (далі – суб'єкти господарювання) та управління і використання ними на-

вних ресурсів загалом та системи контролю за цим процесом зокрема. Адже ефективна система фінансового контролю за управлінням державними (місцевими) ресурсами (публічні кошти, необоротні та інші активи) та їх використання є не лише інструментом гарантії прозорості, підзвітності і якості діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування та суб'єктів господарювання, а і по суті дієвим механізмом для забезпечення фінансової стабільності і безпеки країни, досягнення стратегічних цілей держави, ефективності державної політики, підвищення рівня якості життя населення та, зокрема, реформування системи управління державними фінансами.

Невідповідність системи фінансового контролю вимогам сьогодення є наслідком низки проблем як законодавчого, так і організаційно-методологічного характеру, які